

РЕШЕНИЕ

№ 972

гр. Варна, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Нинов

при участието на секретаря Анелия Ц. Тотева
като разгледа докладваното от Любомир Нинов Гражданско дело №
20213110111574 по описа за 2021 година

Ищецът МБАЛ – Девня ЕООД излага, че по силата на Договор № 1007-211/06.08.2012г. ответникът Кр.Д. е изпълнявал длъжността управител на ищцовото дружество през периода от 06.08.2012г. до 24.10.2013г., а по силата на Договор №1007- 309/21.11.2013г. и през периода от 21.11.2013г. до 07.12.2015г. С двата договора за възлагане на управлението са уговорени основно възнаграждението на управителя в размер на 280% от отчетната средна месечна брутна работна заплата за лечебното заведение (изчислена като реално изплатените брутни трудови възнаграждения, като не се включват обезщетенията по чл.220, чл.221, ал.1, чл.222, чл.224, ал.1 и чл.225 от КТ и изплатените възнаграждения по граждански договори и средносписъчния персонал в дружеството без жените в отпуск по майчинство), увеличено с полагащото се допълнително възнаграждение за прослужено време по КТ, платими до 20-то число по първия договор и до 25-то число по втория договор на месеца, следващ месеца, за който се дължи възнаграждението. Твърди, че за периода от 01.01.2013г. до 24.10.2013г. и от 21.11.2013г. до 07.12.2015г. ответникът осъществил незаконосъобразно разпореждане с публични средства, начислявайки към възнагражденията си допълнителни възнаграждения, несъответстващи на уговореното с договорите за възлагане на управление, в размер на общо 2 197,80лв., а именно: - м.април 2013г. - сумата от 360лв.; - м.май 2013г. - сумата от 102,60лв.; - м.юни 2013г. - сумата от 349.20лв.; - м.юли 2013г. - сумата от 243.90лв.; - м.август 2013г. - сумата от 225лв.; - м.септември 2013г. - сумата от 272,70лв.; - м.октомври 2013г. - сумата от 140,40лв.; - м.ноември 2013г. - сумата от 81лв.; - м.януари 2014г. - сумата от 342лв.; - м.ноември 2014г. - сумата от 27лв.; - м.април 2015г. - сумата от 27лв.; - м.май 2015г. - сумата от 27лв. Поддържа становище, че в нарушение на чл.38, ал.1 от ЗЗД и чл.3, ал.1 от ЗФУКПС, ответникът

разпоредил в своя полза изплащане на недължими допълнителни възнаграждения, поради което като пряка и непосредствена последица от действията му са причинени имуществени вреди, представляващи липса на парични средства, на ищеца, като с оглед на заеманата от него длъжност, увреждането и противоправното действие, той е осъзнавал, че поведението му е противоправно, осъзнавал е и последиците от него и е целял тяхното настъпване с цел постигане на имотна облага. Излага, че за същия период ответникът му е нанесъл и имуществени вреди в размер на 1157,13лв., като е отчел разходи за външни услуги с основна дейност „транспорт“, изплатени от касата на „МБАЛ-Девня“ ЕООД с разходни касови ордери, както следва: 1.РКО №219/20.08.2013г. за сумата от 22,05лв. на М.Й.Н.; 2.РКО №280/23.10.2013г. за сумата от 180,68лв. на Ю.Т.И.; 3.РКО №228/02.09.2013г. за сумата от 330,89лв. на Ю.Т.И.; 4.РКО №314/04.12.2013г. за сумата от 139,94лв. на Ю.Т.И.; 5.РКО №83/14.04.2014г. за сумата от 109,92лв. на Ю.Т.И.; 6.РКО №86/16.04.2014г. за сумата от 14,99лв. на Ю.Т.И.; 7.РКО №97/25.04.2014г. за сумата от 39,98лв. на С.Г.К.; 8.РКО №118/30.04.2014г. за сумата от 19,98лв. на С.Г.К.; 9.РКО №130/13.05.2014г. за сумата от 60,01лв. на Ю.Т.И.; 10.РКО №192/16.07.2014г. за сумата от 85,01лв. на Ю.Т.И.; 11.РКО №208/29.07.2014г. за сумата от 50лв. на Ю.Т.И.; 12.РКО №233/22.08.2014г. за сумата от 20лв. на С.Г.К.; 13.РКО №240/02.09.2014 г. за сумата от 24,98лв. на Ю.Т.И.; 14.РКО №330/08.12.2014 г. за сумата от 109,99лв. на Ю.Т.И.; 15.РКО №345/19.12.2014г. за сумата от 99,99лв. на Ю.Т.И.; 16.РКО №138/17.06.2015г. за сумата от 14,70лв. на Ю.Т.И.; 17.РКО №159/17.07.2015г. за сумата от 14,70лв. на Ю.Т.И.. Посочва, че е в трудовоправни отношения с Ю.Т.И. и С.Г.К., а с М.Й.Н. е сключен консултантски граждански договор, но заплащането на транспортни разходи не било уговорено с никого от тях. Твърди, че разходите за път били платени без основание, тъй като лицата не били командировани и липсвала връзка с дейността на дружеството. Сочи, че ответникът, подписвайки РКО е одобрил и разпоредил изплащане на недължими парични средства, нарушил е норми, уредени в ЗФУКПС и ЗСч /отм./, и като пряка и непосредствена последица от действията му са причинени имуществени вреди, представляващи липса на парични средства, на ищцовото дружество. Излага, че за причинените от ответника имуществени вреди в общ размер на 3354,93лв. бил съставен акт за начет №11-04-17/28.06.2018г. от АДФИ, като установените в него липси не се дължали на естествени фактори, непреодолима сила, случайно събитие, нормален производствено-стопански риск, неизбежна отбрана или констатирани по надлежния ред вредоносни действия от трети лица. Претендира да бъде установено между страните, че ответникът му дължи сумата от 3 354,93лв. по акт за начет №11-04-17/28.06.2018г. на Агенция за държавна финансова инспекция, ведно със законната лихва от датата на сезиране на съда със заявление по чл.417 от ГПК - 26.03.2021г. до окончателното плащане, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК по ч.гр.д.№4426/2021г. по описа на ВРС, и да се присъдят сторените в заповедното и исковото производство разноски.

Ответникът Кр.Д. чрез процесуалния си представител в срока по чл.131 от ГПК е подал отговор, с който оспорва иска по основание и размер, като твърди, че е управлявал заведение за болнична помощ в лошо финансово

състояние, затова извършвал и дейности по намиране на необходимите здравни специалисти, намиране средства за финансиране доставката на необходимите лекарства, средства за осъществяването и предоставяне на всички необходими здравни услуги и рехабилитация, целящи подобряване на здравния статус на хората в общината, като всички тези дейности били свързани с много извънреден труд. Посочва, че приел към месечното му възнаграждение да бъдат начислени допълнителни минимални парични средства за труда и ангажираността. Възражава, че били заплатени разходи за път на служители на болницата, за да им бъдат осигурени нормални условия за изпълнение на работата, като не им се налага да пътуват за собствена сметка, и за да не загуби болницата персонал поради неосигуряване на средства за организирането на служебен превоз. Оспорва с действията си да е превишил правомощията, дадени му с двата управленски договора, както и че е нарушил чл.38, ал.1 от ЗЗД. Сочи, че щом е освободен от Общинският съвет при община Девня от отговорност за 2014г., то би трябвало да бъде освободен от отговорност и за 2013 г. и 2015г., тъй като дейността му през тези години не била по-различна. Релевира възражение, че не е ощетил общинската болница. Моли за отхвърляне на иска и претендира разноски.

Съдът приема, че предявеният иск намира правното си основание чл.422 от ГПК, вр. чл. 21, ал. 1, т. 2 и ал. 4 от ЗДФИ.

Съставът намира за установено от фактическа и правна страна на осн. чл.235, ал.2 от ГПК следното:

По делото е представен от ищеца Акт за начет №11-04-17/28.06.2018г. на АДФИ издаден срещу ответника Кр.Д. действал като управител на МБАЛ Девня за периода от 6.08.2012г. до 24.10.2013г. и от 21.11.2013г. до 7.12.2015г. във връзка с действията му по управление и разпореждане с имущество на ищеца. Актът съдържа констатация за нанесени вреди от ответника в размер на 3 354.93лв. и лихва върху тях в размер на 507.92лв. за времето от деня на причиняване на вредата до 28.06.2018г.

Актът е съставен при спазване на посочения в ЗДФИ и ППЗДФИ ред за издаването му: финансовата инспекция е възложена със съответна заповед; финансовият инспектор е извършил инспекцията при точно спазване указания предмет на проверката; актът за начет съдържа реквизитите по чл.43, ал.2 от ЗДФИ и е документиран. Съгласно изготвеното заключение на финансовия инспектор М.Е. в законово определения срок за възражения от страна на ответника и е съставено мотивирано писмено заключение по акта за начет чл.22, ал.4 от ЗДФИ. Актът за начет е мотивиран и притежава всички изискуеми от закона реквизити и е подкрепен с надлежни писмени доказателства.

Фактическите констатации на акта за начет се смятат за истински до доказване на противното - чл.22, ал.5 от ЗДФИ. Следователно, върху ответника лежи доказателствената тежест да обори констатациите в акта с всички допустими от закона писмени и гласни доказателствени средства(в този смисъл решение №124/15.04.2014г. по гр.д.№4837/2013г., Г.К., IV ГО на ВКС по реда на чл.290 ГПК).

Възраженията на ответника по своята същност не са насочени към оборване на констатациите на акта от към факти, а са съсредоточени в насока

на правни въпроси и целесъобразност на направените разходи. Той сочи, че спецификата на заеманата длъжност е изисквала полагане на много извънреден труд поради което е приел да му бъде заплащано допълнително възнаграждение. Соци също така, че разходите за поемане на пътни разходи на служители на болничното заведение са се налагали поради това, че в противен случай то би останало без необходимия минимум от персонал и специалисти. Счита, че така е изпълнил задълженията си по реда на чл.127 от КТ нормални условия за изпълнение на работата за служителите на управляваното дружество. Съставът намира, че възраженията на ответника са неоснователни. Същият не е доказал при условията на чл.38, ал.1 от ЗЗД наличието на предоставен му мандат от принципала на ТД - Общ.Девня да договаря сам със себе си, при което положение уговореното от самия него в негова полза допълнително възнаграждение се явява получено без правно основание и подлежи на връщане. Този извод предвид доказателствения характер на Акта за начет и кръга от възражения на ответника се явява достатъчно основание, за състава да приеме, че получената сума от ответника в размер на 2 197.80лв. с посочено основание допълнителни възнаграждения е недължимо получена и подлежи на връщане. Факта с която ответника е свързал възражението си, че след като е бил освободен от отговорност за 2014г., то това означава че е бил освободен от отговорност и за останалите години на управлението си е толкова нелогичен и стоящ извън правото, че не би следвало да се обсъжда, но може да се посочи, че волята на принципала съгласно представения Протокол №55/27.04.2015г. се установява ясно формирана еднократна воля за освобождаване на Д. от отговорност за извършените от него действия като управител именно и само за периода обхващащ цялата 2014г. и напълно кореспондира със смисъла на чл.137, ал.1, т.5 от ТЗ.

По отношение на другата сума в размер на 1 157.13лв. посочена в акта като недължимо платени суми не свързани с дейността на ищеца съставът намира, че същата се явява също дължима и правилно търсена. Вярно е, че чл.127 от КТ предвижда задължение за работодателя да осигури на работниците нормални условия за изпълнение на работата по трудовото правоотношение, но същият текст съдържа достатъчно подробно описание на това какъв е минимума на тези условия и този минимум не включва разходи за пътни разходи. Следва да се има предвид, че осигуряването на пълноценно функциониране на повереното на управителя предприятие изисква от страна на последния правилна преценка на състоянието на предприятието и на възможностите на поемащия го и когато липсва съвпадане между тези два елемента естествената логика предвижда управителя да подаде оставка поради невъзможност да изпълни поетите ангажменти или при липса на такова желание от негова страна се стига до прекратяване на дейността на предприятието, като това се отнася и за болничните заведения предвид статута им на търговски дружества по нашето законодателство.

Воден от горните съображения съдът приема, че предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен изцяло, като се приеме за установено между страните, че ответника дължи на „МБАЛ-Девня“ ЕООД сумата от 3 354.93лв. начислена по акт за начет.

Предвид уважаването на претенцията и направеното искане, ответника

следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените в настоящото исково производство и в заповедното производство разноси възлизащи съответно на 67.10лв. по настоящото производство и 332.93лв. по заповедното производство.

Ето защо, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА за установено в отношенията между ищеца „Многопрофилна болница за активно лечение – Девня“ ЕООД, ЕИК*** със седалище и адрес на управление гр.Девня, ** и ответника КР. В. Д. ЕГН***** от гр.Варна, ** че ответника дължи на ищеца сумата от 3 354.93лв. начислена с Акт за начет №11-04-17/28.06.2018г. на ДАФИ, заедно със законната лихва считано от 26.03.2021г. до окончателното изплащане на сумата, присъдена по заповедното гр.д.№4426//21г. на ВРС, 31 състав, на осн. чл.422, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА КР. В. Д. ЕГН***** от гр.Варна, ** да заплати на „Многопрофилна болница за активно лечение – Девня“ ЕООД ** със седалище и адрес на управление гр.Девня, ** сумите от 67.10лв. разноси по настоящото исково производство и 332.93лв. по заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВОС в двуседмичен срок от уведомяването.

Съдия при Районен съд – Варна: _____